

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. K.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2005, č. j. 60 Az 24/2005 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2005, č. j. 60 Az 24/2005 – 29, byla zamítnuta žaloba podaná stěžovatelem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 7. 2. 2005, č. j. OAM-93/LE-BO1-BO2-2003, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že nelze souhlasit s námitkou stěžovatele týkající se nesprávného hodnocení důkazů, které vedlo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ministerstvo opřelo výrok napadeného rozhodnutí o zjištění, že stěžovatel se zdržoval po uplynutí platnosti turistického víza od 23. 6. 2003 do svého zadržení dne 18. 1. 2005 nelegálně a o azyl požádal až po zahájení v pořadí již druhého správního řízení ve věci udělení správního vyhoštění. V podání žádosti o udělení azylu po vstupu na území České republiky nebránily stěžovateli žádné objektivní

okolnosti. Byly tak naplněny podmínky § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Ministerstvo podle názoru krajského soudu zjistilo skutkový stav v dostatečném rozsahu a z toho vyvodilo správné právní závěry.

Důvod kasační stížností podané v zákonné lhůtě spatřuje stěžovatel v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když má za to, že krajský soud, stejně jako ministerstvo, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na jeho případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Stěžovatel se ve své domovské zemi dostal do potíží, neboť se v dětství stal členem církve S. J., když tuto víru vyznávali jeho rodiče a v dospělosti se této víry vzdal, což rodiče nelibě nesli a v podstatě ho vyhnali z domu. Poté stěžovatel nemohl nikde najít pomoc. Stěžovateli byla právě z důvodu jeho náboženského vyznání odpírána jeho přirozená a nezadatelná práva. Za situace, kdy stěžovateli není poskytnuto právo na svobodu náboženského vyznání a je z tohoto důvodu omezován ve svých právech, lze zcela jistě považovat za jistý druh perzekuce prováděný státním aparátem, který lze podřadit pod § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti upozornil na čl. 65 metodologické příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Důvod kasační stížnosti spatřuje také v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že ministerstvo provedlo dokazování nedostatečným způsobem a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení spravedlivě rozhodnout. Nebyla zcela respektována situace stěžovatele, že jako účastník řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci v domovské zemi, když krajský soud ponechal tuto skutečnost zcela bez povšimnutí. Další důvod spatřuje stěžovatel v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když má za to, že soud nesprávným způsobem posoudil otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Stěžovateli je vytýkáno, že sice uvedl konkrétní ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které mělo ministerstvo porušit, avšak nepřiřadil k nim konkrétní skutkové důvody. Stěžovatel je přesvědčen, že i v tomto případě je krajský soud povinen přezkoumat napadené rozhodnutí a jemu přecházející správní řízení z hlediska dodržení procesních předpisů. Ministerstvo se podle jeho názoru dopustilo porušení správního řádu minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedlo dokazování ve věci. Podle názoru stěžovatele správní rozhodnutí neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, když zde uvedené odůvodnění považuje za nedostatečné. Stěžovatel vyslovil nesouhlas také se způsobem, jímž se soud vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek pro vycestování. Je zcela přehlížena situace stěžovatele, kterému při návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižující zacházení. V této souvislosti odkázal na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2003. Stěžovatel se domnívá, že splňuje podmínky pro přiznání překážek pro vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se ministerstvo ani krajský soud ve svých rozhodnutích vůbec nezabývaly. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Ministerstvo ve svém vyjádření poukázalo na to, že žádost stěžovatele o azyl byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť o azyl požádal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu již dříve. Tuto skutečnost ministerstvo ve svém rozhodnutí řádně odůvodnilo a ani v podané kasační stížnosti není zmíněna žádná okolnost, která by dokládala, že v případě stěžovatele tento závěr neplatí. Ministerstvo považuje kasační stížnost za nedůvodnou, stejně jako návrh na přiznání odkladného účinku, a proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel

uplatnil, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelem je nedůvodně vytýkáno krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, protože byla-li stěžovateli zamítnuta žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemohly být ve správním řízení zkoumány důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 zákona o azylu, ministerstvo žádost ve stanovené lhůtě zamítne, aniž by zjišťovalo existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Proto jsou skutečnosti uváděné stěžovatelem v kasační stížnosti týkající se okolností, které ho vedly k opuštění Ukrajiny, právně irelevantní.

Upozornění stěžovatele na čl. 65 metodologické příručky procedur a kritérií pro postavení uprchlíka není s ohledem na svou obecnost stížním bodem, v jehož rámci by bylo možno napadený rozsudek přezkoumat.

Nedůvodnou je i další námitka o nedostatečně provedeném dokazování a z toho plynoucím nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Ministerstvo si pro rozhodnutí opatřilo dostatek podkladů pro závěr, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V této souvislosti nelze přehlédnout, že stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nedostatečně zjištěný skutkový stav a jaké další důkazy měly být provedeny. Proto Nejvyšší správní soud v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti také s poukazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Především je nutno poukázat na to, že písemné vyhotovení napadeného rozsudku neobsahuje žádnou výtku týkající se nepřiřazení konkrétní skutková tvrzení k uvedeným konkrétním ustanovením správního řádu, která mělo ministerstvo porušit. Bylo by proto na místě, aby při koncipování kasační stížnosti byla věnována alespoň minimální pozornost obsahu rozsudku, proti němuž směřuje. Pokud stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že bylo nedostatečným způsobem provedeno dokazování, odkazuje Nejvyšší správní soud na závěr vyslovený v předchozím odstavci. Tvrzení stěžovatele, že správní rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, je obecné a neurčité, takže v tomto rozsahu nemohl Nejvyšší správní soud důvodnost namítané nezákonnosti přezkoumat.

Zcela neopodstatněná je námitka, v níž stěžovatel vyjadřuje nesouhlas se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek vycestování. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá správní rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů a protože ministerstvo v případě zamítnutí žádosti o azyl nerozhoduje o překážce vycestování, jak vyplývá z § 28 zákona o azylu, neobsahovala žaloba, a ani obsahovat nemohla, žalobní bod, který by se týkal překážky vycestování.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 bez jednání.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu